

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Chronici Ditmari Episcopi Merspurgensis Libri IIX

Thietmarus <Merseburgensis>

Helmeſtadi[i], 1667

Theodorici De Niem, Pontificii Qvondam Scribae, Deinde Episcopi Verdensis, Elogivm Ottonis Magni, Quod exstat lib. IV. Historiae sui temporis, quem Nemus Unionis inscripsit, Tractatu VI. qui ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11072

THEODORICI DENIEM,
 PONTIFICII QVONDAM SCRIBÆ,
 DEINDE EPISCOPI VER.
 DENSIS,
 ELOGIVM
 OTTONIS MAGNI,

Quod exstat lib. IV. Historiæ sui temporis, quem
 NEMUS UNIONIS inscripsit, Tractatu VI.
 qui LABYRINTHUS dicitur,
 cap. XXXIII.

Ecce quanta fecit Carolus Magnus pro re-
 publica, ecce denique primus Otto Magnus
 Augustus, qui non fuerunt Itali, sed Ultra-
 montani, unus Franco, alter Saxo, ac u-
 terque in Alemannia natus, educatus, mor-
 tuus & sepultus? Qualiter autem mors felicium Augusto-
 rum temp. adauxerunt, & quam in celebri statu spiritualia
 & temporalia direxerunt, vix posset quis calamo exarare,
 & inter alia opera magnifica & memorabilia eorundem pau-
 ca, verbi gratia, subnectam. Cum Romani improbitate
 & sevitia sanctum virum Leonem Papam, qui juxta quas-
 dam Chronicas scribitur fuisse Germanus ejusdem Caroli
 Augusti, in persona male tractassent, & pepulissent ab urbe
 & Italia; ipse vir sanctus processit ad Westphaliam, quæ
 alio vocabulo antiquo Saxonia nuncupabatur, ubi tunc Cæ-
 sar.

pag. 479.
 & seqq. o-
 dit. Argem
 to. 1603.

Westphal-
 lia antiqua
 Saxonia.

THEODORICI NIEMI

far, scilicet Carolus ipse Magnus, residebat. Caesar ipse
intuendo patrem tam turpiter à Romanis civibus pertracta-
tum, commota sunt viscera ejus, nec mora Italiam repetens,
Papam in sedesua pacifice collocavit, & sumta vindicta per
relegationem in exilium, de huiusmodi scelerum patroribus,
& omnibus bene in Italia dispositis ad Alemanniam re-
diit, ecclesiis magnificè adificandis & dotandis, nec non divi-
num cultum in eisdem instituendis etiam intentus. Quid
autem ille primus Otto Magnus Augustus inter cetera innu-
mera fecit? Ecce dum Papa Ioannes XII. male viveret, ac
piscatoris cathedram sordidaret, Cardinalesque hoc egre-
ferentes, & ipsum bono modo pioque Zelo admonentes, ut à
talibus resipisceret aliquando, nec ut bene ageret intelligere
velleret, imo sacrilegas manus in quosdam ipsorum Cardinales
irreverenter injiceret, etiam cum venatoribus & adulteris
partem suam in verecundia ponendo: hoc justissimus Impera-
tor ipse Otto percipiens, subito ad Italiam properat, inde ad
Romam proficiscitur ac convocatis Episcopis & clero, sy-
nodum jubet celebrari, in qua ipse summus sacerdos, tan-
quam indignus tali honore deponitur, & eidem alter vir san-
ctus etiam Leo nuncupatus surrogatur, Ioannes ab urbe fu-
gatur & abdita quærit & cum feris (extunc Octavianus,
prout ante Papatum nominatus) usque ad eius obitum miser-
tristis & ingloriosus conversatur. Rebus igitur bene di-
spositis in Italia per eundem Ottonem magnificum Augustū,
ipse Alemanniam repetit, etiam circa augmentum Reipubli-
cae ibi.

Iohannes
XII. ab
Otone M.
deponitur.

Surroga-
tur Leo.

ELOGIUM OTTONIS M.

ca ibidem & in Gallia, nec non in aliis circumjacentibus re-
 gnis indefesse ac strenuè; prout solitus erat in aliis, laborando.
 Cumq̄ iterum novum schisma in Papatu suo tempore ortum fo-
 ret factione quorundam potentum Romanorum, & unus in Ca-
 pitolio tunc firmissimo, & alter in castro S. Angeli (quod
 tunc carcer Theodori vulgariter dicebatur, propter Theo-
 doricum regem Gothorum, qui quondam illud in præsidium pro-
 se tenebat in urbe dum Imperium Occidentale tempore Iustini-
 ani principis gubernaret) contendentes de Papatu se incluse-
 rant in vicem in Vrbe, cum suis potentibus & consanguineis,
 pugnarentque assiduè ac multa facinora perpetrarent, iterum
 ipse Otto Magnus Augustus hæc in dolore sentiens, de Germa-
 nia iter capit versus urbem memoratam, quam intrando more
 Cesareo, expugnat subito arcem Capitolii machinis & aliis bel-
 licis instrumentis, & illa collisa seu ad terram prostrata, vi-
 capit etiam illos, qui in eadem erant. Et subsequenter expu-
 gnat etiam castrum prædictum, & illo similiter capto violen-
 ter & ad manum suam deductis illis, qui erant in eodem, multa
 etiam magna palatia Romanorum quæ ipsos certantes de Pa-
 patu in eorum pertinacia defendebant, demolitus est, ut adhuc
 veteres ruinae testantur. Et iterum convocatis Episcopis &
 clero in urbe præfata, & in generali Synodo ibidem celebrata
 & discussa, quis illorum verus esset Papa, illum, pro quo de-
 claratum fuit, in sede Apostolica honorificè collocavit, reli-
 quum cathenis onustum secum ad Saxoniam in exilium depor-
 tando, cujus corpus in oppido Hamborg fuit traditum eccle-
 siasticæ sepulturæ. Hic etiam Otto Magnus Augustus Lotha-
 ringi-

Iterum Be-
 nedictus
 ab eodem
 deponitur;

Otto Ma-
 gnus Fran-

et regem
Lotharin-
giam co-
git abju-
rare.

Bosonem
regem Arc-
latensem
vincit.

Burgundi-
am Alati-
am Boe-
miam sua
ditionis
facit.

Berenga-
riū in exi-
lium mittit

Hunos do-
mat.

ringiam, quae tunc tertia pars Franciae fuit, coegit regem pro-
tunc, ac omnes Principes & Praelatos Franciae perpetuo abju-
rare, qui tunc illam contra ordinationem dicti Caroli Augu-
sti factam & per illum gloriosissimum tunc Henricum pri-
mum Augustum, patrem ejusdem magni Ottonis approbatam
& effectui productam, quae inferius tangitur, temerè invade-
re praesumerunt: sicut durante hoc schismate iterum multa ju-
ra, provincias & terras ejusdem Imperij eis usurpant, dissi-
mulantibus & tacentibus Rege ac Electoribus, qui rebus or-
dinate procedentibus talia pro viribus sustinere utique non de-
berent. Praeterea Bosonem Regem Arelatensem protunc,
quia impias manus in Episcopum Arelatensem in nocte sacra-
tissima Nativitatis Christi injicere non verebatur, idem Ot-
to Magnus Augustus cepit in Gallia & captivatum totondit
& monachum fieri fecit: à quo etiam sacram lanceam, quae
Magni Constantini fuisse legitur, acquisivit, quae extunc
unum de Imperialibus insigniis usque ad haec tempora fuit, sed
propter inertiam illius, qui ea uti deberet, illa nunc Rex Boe-
miae gloriatur. Demum Burgundiam ac etiam Alsatiam,
nec non Boemiam & multas alias Provincias sibi tunc re-
belles invasit & cepit, ac etiam postea Berengarium regem
Italiae, postquam semel sibi prius pepercit & regno restituit,
demum cum uxore & Alberto filio ipsius, quia idem Rex
male se habuit quoad Deum & homines, in Italia captivavit,
& ipsos catenis onustos ad Bambergam, in qua finaliter obi-
erunt, secum in signum victoriae deportavit: pugnavitque
postmodum contra Hunos & Avars, qui tunc in Austria
& Vi-

& vicinis Regionibus morabantur, & Alemanniam, Ita-
 liam & Franciam, nec non vicinas regiones continuo depopu-
 labantur caedibus, incendiis & rapinis, in hoc vestigiis pa-
 ternis, scilicet, Henrici primifeliciter in herendo, multis
 praeliis eos confecit, & demum apud Ratisbonam, ubi S. V-
 dalricus interfuit, victor gloriosus pugnando devicit, & ibi-
 dem duos reges sive duces eorum in patibulo jugulavit, sic
 easdem Italiam, Alemanniam & Franciam & vicinas Re-
 giones ab in cursu hujuscemodi beluarum ex tunc perpetuo li-
 berando. Unde post tot & tantas victorias, desiderium
 mundi & pater patriæ & Magnus Augustus ab omni
 populo meruit appellari. Et dic mihi, queso, quis unquam
 Imperatorum Romanorum sic meruit exaltari? Regna eti-
 am & provincias, quæ cum Dei adjutorio sibi subjecit, quam-
 vis multos haberet filios & fratres, non eis tamen, sed Ro-
 mano Imperio perpetuo addidit atque dedit, ac nobilem illam
 civitatem Magdeburgensem, & insigne oppidum Goslaræ in
 Saxonia ipsa condidit, nec non Magdeburgensem vene-
 randam Metropolim, in qua ipse & uxor sua ultima sepulti
 sunt, cum omnibus ejus suffraganeis ecclesiis in proprio ejus
 fundo, & de ipsius patrimonio de novo fundavit, de suis fa-
 cultatibus illa & alia monasteria & Ecclesias in Italia, Ger-
 mania & Gallia opulente dotando. Hic pugnando etiam lon-
 go tempore cum Imperatore Græcorum in Calabria, Sici-
 lia & Apulia eum inde pepulit, & demum non tantum Ro-
 manorum & Græcorum imperiorum apud Brundisium fines
 posuit, sed ipsum Imp. Græcorum insignia Imperialia mutare
 coëgit.

Pater pa-
 triæ appel-
 latur.

Regna nō
 sibi sed im-
 perio ac-
 quirat.

Goslariam
 & Magde-
 burgum
 condidit.

Græcos Ca-
 labria, Ita-
 lia & Sici-
 lia pellit.

THEOD. NIEMI ELOG. OTTONIS M.

coëgit. Postea vero misericordia motus, sicut fuit piissimus, cum eodem Imperatore Græcorum pacem fecit. Nam filia dicti Imperatoris Græcorum ipsius Ottonis Magni Augusti ejusdem nominis filio, videlicet Ottoni secundo Imperatori, matrimonio copulatur: cui Sicilia, Apulia & Calabria cedunt in dotem, quæ sic de manibus Græcorum juri ejusdem Romani Imperii obvenerunt, licet nunc per alios, qui metunt, ubi non seminarunt, sub aliis titulis occupentur. Sed relinquo hæc in medio, quo causante. Præterea idem Otto Magnus Augustus personaliter transfreta vit ad Daciam, ubi per medium annum stando, inter nunc fideles, tunc vero hostes catholicæ fidei Dacos sævisimos ad hoc, ut ipsos ad eandem fidem quomodo libet convertere posset, venerabilem ecclesiam sui nominis, quæ adhuc Ottoniensis nuncupatur in Nissia, quæ est pars potior & fortior ejusdem regni Dacorum, ex quo fretum maris ibidem extunc Ottensehe, hoc est mare Ottonis, usq; in hodiernum diem appellatur. Præterea sanctum Adelbertum misit ad prædicandum Prutenis & alijs perversis nationibus circumcirca positis; ubi ipse Sanctus demum martyrio coronatur. Et his similia multa magnifica usq; ad ejus obitum continua vit, non delitijs sive ocys torpendo, sed toto tempore vitæ suæ omnia in spiritualibus & temporalibus constanter & optime disponendo. Vnde ipsorum Caroli & primi Ottonis Augustorum, quorum uterque ex virtute propria cognominatus est Magnus, apud mortales memoria adhuc celebris reputatur.

Filiam
Imp. Græ-
corum Fi-
lio suo ma-
trimonio
jungit.

Daciam
subjugat.

S. Adel-
bertum ad
Prutenos
mittit.

FAMIL.